

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 23 listopada 2005 r. dotyczącej wszczęcia formalnej procedury dochodzenia w sprawie pomocy państwa nr C 43/2005 (ex N 99/2005) — Polskie „koszty osierocone” lub ewentualnie stwierdzenie nieważności decyzji w zakresie, w jakim dotyczy ona PPA (ang. power purchase agreement, umowy dotyczącej zakupu energii elektrycznej) zawartej przez skarżącą;
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca jest elektrociepłownią mającą siedzibę w Polsce. W zaskarżonej decyzji Komisja postanowiła wsząć formalną procedurę dochodzenia w stosunku do nowej pomocy państwa w formie umowy dotyczącej zakupu energii zawartej pomiędzy elektrowniami w Polsce i należącym do państwa operatorem sieciowym PSE (Polskimi Sieciami Elektroenergetycznymi) (!).

Na poparcie skargi skarżąca podnosi, że Komisja nie była właściwa do wszczęcia formalnej procedury dochodzenia w odniesieniu do pomocy przyznanej przed przystąpieniem Polski do Unii Europejskiej, która nie miała zastosowania po przystąpieniu. W ten sposób Komisja naruszyła ogólne zasady prawa, to jest zasadę niedziałania prawa wstecz oraz zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań.

Następnie skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła prawo i dokonała błędnej oceny, uznając ten środek za nową pomoc państwa. Po pierwsze, Komisja nie dokonała oceny omawianego środka w świetle okoliczności faktycznych i prawnych istniejących w dniu zawarcia umów. Po drugie, Komisja niewłaściwie zinterpretowała pojęcie korzyści gospodarczej w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE, ponieważ zbadała ogólnie wszystkie umowy dotyczące zakupu energii, zamiast zbadać je pojedynczo. Po trzecie, Komisja nie uwzględniła faktu, że w czasie gdy rynki energii elektrycznej państw członkowskich zostały otwarte dla konkurencji, umowa zawarta przez skarżącą nie mogła zakłócić konkurencji na wspólnym rynku, ponieważ Polska nie była wówczas państwem członkowskim. Wreszcie skarżąca utrzymuje, że pomoc nie stanowi nowej pomocy państwa, ale pomoc istniejącą — zgodnie z traktatem o przystąpieniu i orzecznictwem, według których pomoc mającą zastosowanie na rynku zamkniętym dla konkurencji do dnia jego liberalizacji należy uznać od momentu liberalizacji za pomoc istniejącą. Ponadto według skarżącej Komisja nie zbadała, czy sporna umowa nadal obowiązywała po przystąpieniu Polski do Unii Europejskiej.

Wreszcie skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja jest niedostatecznie uzasadniona i narusza art. 253 WE.

(!) Pomoc państwa – Polska – Pomoc państwa nr C 43/2005 (ex N 99/2005) – Polskie „koszty osierocone” – Wezwanie do przedstawienia uwag na mocy art. 88 ust. 2 traktatu WE (Dz.U. 2006 C 52, str. 8).

Skarga wniesiona w dniu 19 maja 2006 r. — MTZ Polyfilms przeciwko Radzie**(Sprawa T-143/06)**

(2006/C 178/63)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: MTZ Polyfilms Ltd. (Mumbai, Indie) (Przedstawiciel: adwokat P. De Baere)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 366/2006 z dnia 27 lutego 2006 r. zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1676/2001 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz folii z politereftalanu polietylenu (PET) pochodzącej między innymi z Indii;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wytwarza i wywozi do Wspólnoty Europejskiej folię z politereftalanu polietylenu.

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi przede wszystkim, że zaskarżone rozporządzenie narusza art. 2 ust. 8 i art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego (!). Skarżąca kwestionuje, że zaskarżone rozporządzenie ustala cenę eksportową stosowaną przez skarżącą przy wywozie do Wspólnoty na podstawie ceny eksportowej stosowanej przez nią przy wywozie do państw trzecich, dlatego że rzeczywiste ceny eksportowe stosowane przy wywozie do Wspólnoty są jakoby niewiarygodne ze względu na istnienie minimalnych cen importowych.

Zdaniem skarżącej ceny eksportowe nie są niewiarygodne w rozumieniu art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego. Skarżąca twierdzi ponadto, że stosowana metodologia jest niezgodna z rozporządzeniem podstawowym, które wymienia metodologię, jakie mogą być stosowane przy określaniu ceny eksportowej. Uważa ona, że art. 2 ust. 8 i art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego znajdują zastosowanie również w przypadku dochodzeń rewizyjnych, jak sporne postępowania, niezależnie od wystąpienia zobowiązania.

Po drugie skarżąca twierdzi, że naruszone zostało porozumienie o stosowaniu artykułu VI GATT (²). Zdaniem skarżącej stosowana przez nią cena eksportowa nie jest niewiarygodna w rozumieniu art. 2.1 i 2.3 porozumienia. Uważa ona ponadto, że stosowana metodologia jest niezgodna z art. 2.1, 2.3 i 11 porozumienia. Podnosi ona wreszcie, że art. 2.1 i 2.3 porozumienia znajdują zastosowanie również do przeglądów dokonywanych zgodnie z art. 11 porozumienia, takich jak częściowy przegląd okresowy.

Skarżąca podnosi w końcu brak podstawy prawnej metodologii ustalenia ceny eksportowej stosowanej przez skarżącą przy wywozie do Wspólnoty jak też naruszenie zasady bezpieczeństwa prawnego poprzez uniemożliwienie producentom-eksporterom określenia ich zachowań w kontekście zobowiązania cenowego.

- (¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz. U. L 56, str. 1)
- (²) Porozumienie o stosowaniu artykułu VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu 1994 (WTO-GATT)- porozumienie antydumpingowe (Dz. U. 1994 L 336, str. 103).

Skarga wniesiona w dniu 19 maja 2006 r. — En Route International przeciwko OHIM

(Sprawa T-147/06)

(2006/C 178/64)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: En Route International Limited (Berkshire, Zjednoczone Królestwo) (*Przedstawiciel:* W.W. Göpfert, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej z dnia 7 marca 2006 r. w sprawie R 352/2005-4 oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „FRESHHH” dla towarów z klas 29, 30 i 32 (zgłoszenie nr 3 198 165)

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Zgłoszony znak towarowy posiada zdolność rejestracyjną; jego rejestracji nie stoją na przeszkodzie podstawy odmowy rejestracji określone w art. 7 ust. 1 lit. b) i c) ani art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 40/94 (¹).

- (¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 17 maja 2006 r. — Castellani przeciwko OHIM Markant Handels und Service (CASTELLANI)

(Sprawa T-149/06)

(2006/C 178/65)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Castellani SpA (Pontedera, Włochy) (*Przedstawiciele:* adwokaci A. Di Maso, M.R. Di Maso)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Markant Handels und Service GmbH (Offenburg, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 22 lutego 2006 r. w sprawie R 449/2005-1,
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.